

Артър Кларк

Деветте милиарда имена на
Бога

– Това е доста необикновена поръчка – каза д-р Вагнер. – Доколкото знам, за пръв път от някой се иска да достави в тибетски манастир компютърна система за автоматично генериране на знакови последователности. Не искам да любопитствам, но бихте ли ми казали все пак за какво ще използва такава машина вашата... въз... институция?

– С удоволствие – отвърна невъзмутимият лама в копринена роба. – Вашият компютър ни трябва да съставим и отпечатаме списък с думи. Това е проект, върху който работим от три века, на практика откакто съществува орденът ни. Предполагам, че идеята му ще ви се стори доста странна.

– Достатъчно свободомислещ съм, за да я приема.

– В действителност задачата е съвсем проста. Правим списък, който да съдържа всички възможни имена на Бога. Вярваме, че всяко от тях може да се изпише с не повече от девет знака от азбука, която сме създали специално за целта.

– И сте правили това в продължение на триста години?

– Да. Очаквахме, че ще са ни необходими около петнайсет хиляди години, за да свършим работата.

– О, сега разбирам защо ви е нужен нашия компютър – възкликна д-р Вагнер. – Но каква е по-точно целта на вашия проект?

– Наречете го ритуал, ако искате, но това е залегнало в основата на нашата вяра – обясни гостът. – Всички имена на Върховното същество – Господ, Йехова, Аллах и прочее – са измислени от човека наименования. Тук възниква донякъде труден философски проблем, на който обаче няма да се спирам. Въпросът е, че сред всички възможни комбинации от букви, които могат да се срещнат, са и истинските имена на Бога. Ние се опитваме да им направим пълен списък, като систематично изредим всички пермутации на букви.

– Разбирам. Започвате от А и стигате до ЯЯЯЯЯЯЯЯ...

– Точно така. Но за целта използваме собствена азбука. Интересен проблем ще представлява съставянето на програма, която да елиминира глупавите комбинации. Например една буква не може да се среща повече от три пъти последователно.

– Три ли? Искате да кажете два пъти.

– Три е съвсем правилно. Съжалявам но не познавате езика ни, за да ви обясня.

– Освен това искате да наемете двама наши специалисти, така ли?

– Да за трите месеца докато трае проектът.

– Имам още само един въпрос...

Но още преди да довърши застаналият пред него лама му подаде лист хартия.

- Това е банковата гаранция за кредита, който може да използваме.
- Благодаря ви. Това е предостатъчно.

* * *

Гледката от самия ръб предизвикваше виене на свят, но човек свиква с всичко. За три месеца Джордж Хенли бе престанал да се плаши от дълбоката над половин километър пропаст отдолу.

Появата на Чък обаче откъсна погледа му от далечните планини.

- Слушай, Джордж, научих нещо не особено приятно.
- Да не се е повредила машината?

От близо три месеца принтерът бълваше денонощно лавина от хартия, изписана с безсмислици, която монасите внимателно разрязваха на части и подвързваха в дебели томове. До края на проекта оставаше едва седмица. Ако сега компютърът спре, можеха да ги задържат, а двамата нямаха желание да останат нито ден повече.

- Не, нищо подобно. Туко-що разбрах целта на всичко това.
- Мисля, че е известна на всички – отвърна Джордж.
- Знаем какво се опитват да направят монасите, но не и защо. Главният лама ми обясни, но идеята им е толкова смахната, че...

– Нищо, казвай нататък.

– Те вярват, че след като изпишат всички имена на Бога – които според тях са около девет милиарда, – ще изпълнят Неговата задача. Човешката раса била създадена именно за нея и след това нямало да има повече смисъл да съществува.

– Какво очакват, да настъпи краят на света ли?

– Не знам, но нещо не ми харесва в цялата работа – разсъждаваше Чък. – Самолет ще дойде да ни прибере след седмица, а списъкът ще бъде завършен само след четири дни. Мисля си дали компютърът не се нуждае от малка профилактика, която да забави задачата с два-три дни. Ако нагласим нещата както трябва, ще сме вече в самолета, когато се отпечата и последното име...

* * *

– И все пак не ми харесва да си измъкваме така – рече Джордж седмица по-късно, докато се спускаха с понитата по виещия се път. – Как ли ще го приемат?

– Има ли значение? Главният лама изглежда знаеше, че се готвим да бягаме, но нали компютърът работи и ще изпълни докрай задачата? А нищо оттам нататък не го интересува.

След един от стръмните завои забелязаха полето, наред което ги чакаше самолета. От това място можеха да хвърлят последен поглед към манастира. В момента там компютърът навярно подреждаше останалите няколко имена и те се отпечатваха пред стаилите дъх лами.

– Дали е свършил вече? – запита Джордж. – Време му е.

– Чък не отговори и Хенли се обърна към него, за да види пребледнялото му лице, обърнато към небето.

– Виж! – рече Чък и Джордж вдигна очи нагоре.

Над главите им звездите безшумно гаснеха.

КРАЙ

© 1967 Артур Кларк
© Емануел Икономов, превод от английски

Arthur Clarke
The Nine Billion Names of God, 1967

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/68>]